

T.C.
BAŞBAKANLIK
Kanunlar ve Kararlar Genel Müdürlüğü

1/994
28742/59616

Sayı : B.02.0.KKG.0.10/101-275 / 253

21/1/2011

Konu : Kanun Tasarısı

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Adalet Bakanlığı'na hazırlanan ve Başkanlığınıza arzı Bakanlar Kurulu'na 20/1/2011 tarihinde kararlaştırılan "Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı" ile gerekçesi ilişikte gönderilmiştir.

Gereğini arz ederim.

Recep Tayyip ERDOĞAN
Başbakan

EKİ :
1- Kanun Tasarısı
2- Gerekçe (Genel-Madde)

T.B.M.M. BAŞKANLIĞI				
Tali Komisyon		Plan ve Bütçe		
Esas Komisyon		Adalet		
Tarih: 24.1.2011		F. No: 1/994		
Ad. Y.	Müdür	D. Bşk.	G. Sek. Y.	Gen. Sek.
16	MR		Kan	
BAŞKAN				

GENEL GEREKÇE

Demokratik ve sosyal hukuk devletinde, birey hak ve özgürlüklerinin ve toplumun temel değerlerinin koruyucusu olan mahkemeler, hukuku uygulamak suretiyle uyuşmazlıkları gidermek üzere oluşturulan yargı kurumlarıdır. Devlete karşı güven duygusunun zedelenmemesi için bağımsız, tarafsız, adil ve hızlı işleyen bir yargı sisteminin varlığı tartışılmaz bir gerekliliktir. Çağdaş demokratik devletlerde olduğu gibi ülkemizde de yargılama faaliyetinde bulunan mahkemelerin işlevi, uyuşmazlıkları çözmektir. Bu işlevin makul sürede, etkin bir biçimde, basit ve en az giderle yerine getirilmesi gerek bireyler arasındaki, gerekse devlet ile bireyler arasındaki huzur ve sükûnun sağlanması bakımından büyük önem taşımaktadır.

Toplumun yargı organlarına olan güveninin korunabilmesi, hakkın gerçek sahibine bir an önce tesliminin sağlanması ve uyuşmazlığın taraflarının en kısa süre içinde tatmin edilebilmesi açısından yargılamanın makul süre içinde bitirilmesi son derece önemlidir. Bu nedenledir ki, makul sürede yargılanma hakkı, insanlık tarihinin her döneminde önemini korumuştur. Bu temel hak, ilk yazılı anayasa olarak bilinen 19 Haziran 1215 tarihli Magna Carta Libertatumda; “Kimseye hakkı ve adaleti satmayacağız, menetmeyeceğiz ve geciktirmeyeceğiz.” sözleriyle ifadesini bulmuştur. İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşmenin 6 ncı maddesinde düzenlenen “adil yargılanma hakkı”nın en önemli unsurlarından biri de yine “yargılamanın makul süre içinde bitirilmesi” ilkesidir. Bu ilke, Anayasanın 141 inci maddesinde “Davaların en az giderle ve mümkün olan süratle sonuçlandırılması, yargının görevidir.” ve Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 77 nci maddesinde; “Hâkim tahkikat ve muhakemenin mümkün olduğu derecede sürat ve intizam dairesinde cereyanına ve beyhude masrafa meydan verilmemesine dikkatle mükelleftir.” hükümleriyle iç hukukumuzda da yerini almıştır.

Öte yandan, Anayasanın 154 üncü maddesinde, Yargıtayın, adliye mahkemelerince verilen ve kanunun başka bir adli yargı merciine bırakmadığı karar ve hükümlerin son inceleme mercii olduğu, 155 inci maddesinde ise Danıştayın, idarî mahkemelerce verilen ve kanunun başka bir idarî yargı merciine bırakmadığı karar ve hükümlerin son inceleme mercii olduğu hükmüne yer verilmiştir. Adli yargı ve idarî yargı mahkemelerince verilen kararların temyiz mercii olan bu iki yüksek mahkemenin son yıllarda aşırı iş yükü ile uğraşmak zorunda kaldığı herkes tarafından bilinen bir gerçektir.

Yargıtayın internet sayfasında yer alan 2009 verilerine göre, ceza dairelerine 279.725 dosya gelmiş, geçen yıllardan devreden 242.547 dosya ile birlikte toplam 522.272; hukuk dairelerine 364.595 dosya gelmiş, geçen yıllardan devreden 120.156 dosya ile birlikte 484.751 dosyaya ulaşılmıştır. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığına 296.338 dosya gelmiş ve geçen yıllardan devreden 367.015 dosya ile birlikte toplam 663.353 dosya sayısına ulaşılmıştır. Bu rakamlara göre 2009 yılında dairelere ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığına gelen dosya sayısı 940.658’dir. Önceki yıllardan devredilen ise 729.718 dosyadır. Bu durumda 2009 yılında Yargıtayın toplam bakması gereken dosya sayısı 1.670.376’dır.

Diğer taraftan, 2007 yılında Danıştaya gelen dosya sayısı, 110.934 iken, bu rakam, 2008 yılında 130.278; 2009 yılında ise 126.224 olmuştur. Belirtilen yıllarda sonuçlandırılan dava ve iş sayısı ise 2007 yılında 88.297’ye, 2008 yılında 99.299’a, 2009 yılında ise 106.982’ye ulaşmıştır. Yine aynı yıllarda, sonraki yıla devreden dosya sayısı ise sırasıyla, 118.415, 149.394 ve 168.636’dır.

Davaların yüksek mahkemeler önünde sürüncemede kalması, şikâyetlere neden olmakta ve İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşmeye taraf olarak adil yargılama taahhüdünde bulunmuş ülkemizin de bu duruma çare bulmasını kaçınılmaz hale getirmektedir.

Diğer taraftan, Yargıtay ve Danıştay Başkanları da uzun yıllardan bu yana adli yıl açılış konuşmalarında iş yoğunluğunu gündeme getirmekte ve bu kadar yoğun iş yükü altında çalışılması sebebiyle hata yapmanın kaçınılmaz bir hal aldığını ifade etmektedirler. Yüksek mahkemelerin yapacağı hataların, toplumda adalete olan güveni zaafa uğratacağı ise şüphesizdir.

Bu kadar yoğun iş yükü sebebiyle, yüksek mahkemelerde dosyaların yeterince incelenmeden sonuçlandırıldığı şeklinde bir anlayış da toplumda hâkim olmaya başlamıştır. Bu konuda resmî verilerden yola çıkılarak bir hesaplama yapıldığında da şu durum ortaya çıkmaktadır. 2009 yılına ait resmî verilere göre yıl içinde, Yargıtay ceza daireleri tarafından 218.201 dosya, hukuk daireleri tarafından 334.967 dosya karara bağlanmıştır. Yargıtayın yılda ortalama 200 gün çalıştığı dikkate alındığında, ceza dairelerinin günde 1.091 dosya, hukuk dairelerinin 1.675 dosya sonuçlandığı anlaşılmaktadır. Buna göre, Yargıtayda her bir ceza dairesinin günde ortalama 100 dosyaya baktığı, her bir hukuk dairesinin günde 80 dosyaya baktığı görülmektedir. Yargıtayda dairelerin ortalama günde 6 saat yani 360 dakika çalıştığı düşünüldüğünde; ceza dairelerinde dosya başına ortalama 3,6 dakika, hukuk dairelerinde dosya başına ortalama 4,5 dakika düştüğü ortaya çıkmaktadır.

Bu konuya ilişkin olarak istatistikî bilgilere bakıldığında Yargıtayın iş yükü ile ilgili ilginç bir tabloyla karşılaşmaktadır. Örneğin; 1945 yılında 12 daireden oluşan Yargıtayda daire başına yıllık ortalama 8.450 dosya, 1959 yılında 16 dairesi bulunan Yargıtayda her bir daireye ortalama 11.300 dosya, 2008 yılında ise 32 dairenin her birine yıllık ortalama 45.440 dosya düşmektedir.

Yargıtayda daireler bu aşırı iş yükünün altından kalkabilmek için, yasal alt yapısı bulunmamasına ve kanuna uygun olmamasına rağmen, çoğu zaman iki hatta üç heyet halinde çalışmaktadır. Bu durum, Yargıtay başkanları ve üyeleri tarafından basına da yansıtılmaktadır. Bu şekilde çalışmanın bir sonucu olarak, daire başkanı ve üyeler bir kısım dosyaların müzakeresine hiç katılmadan kararları imzalamaktadır.

Resmî verilere ve yüksek yargı organlarının başkanları tarafından yapılan açıklamalar sonucu ortaya çıkan sayılara göre, bugün itibarıyla yeni iş gelmesi bile Yargıtay ve Danıştayda bulunan işlerin en erken dört-beş yıl içinde bitirilebileceği sonucu ortaya çıkmaktadır.

Bunların yanında, 26/9/2004 tarihli ve 5235 sayılı Adli Yargı İlk Derece Mahkemeleri ile Bölge Adliye Mahkemelerinin Kuruluş, Görev ve Yetkileri Hakkında Kanunla, bölge adliye mahkemelerinin kurulmasının ve istinaf kanun yolu incelemesinin yasal alt yapısı tamamlanmıştır. İdarî yargı için de istinaf kanun yolunun yasal alt yapısının hazırlanması çalışmaları devam etmektedir.

İstinaf kanun yolu incelemesinin yasal alt yapısı 5235 sayılı Kanunla tamamlanmış ve bölge adliye mahkemelerinin faaliyete geçirilmesi plânlanmaktaysa da bu mahkemelerin fiilen göreve başlama tarihinden önce temyiz edilmiş olan dosyalar bölge adliye mahkemelerine iade edilmeksizin Yargıtay tarafından karara bağlanacaktır. Ayrıca, bölge adliye mahkemeleri fiilen göreve başlamadan önce incelenmiş ve bozulmuş olup da ilk derece mahkemesine gönderilen dosyalar da istinaf kanun yoluna tâbi olmaksızın doğrudan Yargıtay tarafından sonuçlandırılacaktır. Bu itibarla, bölge adliye mahkemeleri fiilen kurulana kadar Yargıtaya gelecek olan dosya sayısı da dikkate alındığında, bölge adliye mahkemelerinin faaliyete geçirilecek olması tek başına Yargıtayın yoğun iş yükü problemini çözmeye yetmeyecektir.

Öte yandan, iş yükü probleminin çözülmesi amacıyla söz konusu yüksek mahkemelerde zaman zaman daire ve üye sayısı artırılmıştır. En son 1994 yılında Yargıtayda bir hukuk, bir ceza olmak üzere iki, 2004 yılında ise Danıştayda bir daire kurulmuştur. Buna rağmen, Türk yargı sisteminde bugün geline nokta, ceza davaları bakımından, bazı sanıklar zamanaşımı nedeniyle cezadan kurtulmakta, bazı tutuklu dosyalarda ise bihakkın tahliye tarihi dolduğu hâlde dosyalar incelenemediğinden sanıklar ceza infaz kurumunda

kalmaya devam etmektedirler. Nitekim Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü verilerine göre, 2011 yılı 3 Ocak tarihi itibarıyla; cezaevlerinde toplam 55.545 tutuklu bulunmakta olup, bu sayının 21.266'sı hükmen tutuklu kişilerden oluşmaktadır. Buna göre, hükmen tutuklu oranı mevcut tutukluların yaklaşık % 38,30'unu teşkil etmektedir.

Hukuk davaları bakımından ise hakkını alamayan alacaklı, işe iadesini bekleyen ve işsiz kalan işçi, boşanma davasının sonuçlanmasını yıllarca bekleyen ve yeni evlilik yapamadığı için gayriresmî birlikte yaşayıp çocuk sahibi olan insan sayısı artmaktadır. Bunların yanında, ticarî hayatı ilgilendiren davalar zamanında bitirilemediğinden ticarî hayat sektöre uğramaktadır. Yine, idarî yargıda atama, kamulaştırma, imar, emeklilik, gibi konulardan kaynaklanan davalar yıllarca Danıştayda temyiz incelemesini beklemekte, bu gecikmenin sonucunda verilen kararların uygulanması bazen mümkün olmamaktadır. Bu ve benzeri olaylar sonucunda, idarî yargı kültürüne "uygulanması mümkün olmayan kararlar" kavramı girmiştir.

Yukarıda ayrıntılı şekilde ifade edilen hususlar da göstermektedir ki, Danıştay ve Yargıtayda daire sayısının artırılması artık ertelenemez bir zorunluluk hâline gelmiştir. Kaldı ki, iş yoğunluğu dikkate alınarak yeni daireler kurulması yönünde Yargıtayın kurumsal talebi de bulunmaktadır. Belirtilen zorunluluktan hareketle hazırlanan Tasarıyla, Yargıtayda dördü ceza ikisi hukuk olmak üzere altı yeni daire kurulmaktadır.

Bugün itibarıyla, Yargıtayın kadro sayısı 250 olup, bu sayıya Birinci Başkan, iki başkanvekili, Cumhuriyet Başsavcısı, Cumhuriyet Başsavcivekili gibi idarî görevlerde bulunanlar da dâhildir. Ayrıca Yüksek Seçim Kurulu Başkanının Yargıtay veya Danıştay üyesi olması ilgili Kanun gereğidir. Bu durumda, 6 veya 7 üye idarî görevlerde yer almakta, dolayısıyla dairelerin çalışmalarına katılamamaktadır. Danıştayın da kadro sayısı 95 olup, 5 veya 6 üye idarî görevlerde bulunmaktadır.

Yapılan düzenlemeyle; yeni kurulacak dairelerle birlikte Yargıtaydaki daire sayısı 38'e yükselmekte, kadrosuna da 137 yeni üye eklenerek toplam sayının 387'ye ulaşması öngörülmektedir. Yeni üyelerle birlikte öngörülen kadro durumuna göre, gerektiği takdirde her daire 1 başkan ve 9 üye olmak üzere 10 kişiden oluşabilecektir. Öte yandan, Başkanlar Kurulunun dairelerin iş yükünü dikkate alarak bazı dairelerde daha fazla üye görevlendirmesi mümkündür. Bu durum, özellikle, üyelikte ölüm, istifa yahut başka nedenlerle boşalma halinde işi daha fazla olan dairelerde üye görevlendirilerek, verimli çalışmayı sağlayacaktır. Yeni eklenecek üyelerle birlikte dairelerin iki heyet halinde çalışması mümkün olabilecektir.

Yine Tasarıyla, yukarıda belirtilen ihtiyaçları karşılamak üzere, Danıştayda iki idarî dava dairesi kurulmakta ve toplamda 13 olan Danıştay daire sayısı 15'e çıkarılmaktadır. Buna bağlı olarak yine yukarıda belirtilen gerekçelerle, Danıştay Kanununa 61 yeni üye kadrosu ilave edilmektedir. Bu şekilde, yeterince üyeye sahip olan dairelerin işlerin bir an önce bitirilmesi için iki heyetle çalışmalarına imkân tanınmaktadır. Diğer taraftan, dosya sayısı 6.000 dolayında olan ancak dairelerdeki üye sayısının yetersizliği sebebiyle haftada sadece bir gün çalışan Danıştay İdarî Dava Daireleri Kurulu üye kadrosunun artırılmasının sonucunda daha sık aralıklarla toplanabilecektir.

Öte yandan, Danıştay Kanununda ve Yargıtay Kanununda dairelerin görevleri ayrıntılı şekilde sayılmaktaysa da daireler arasında iş bakımından dengesizlik meydana gelmesi durumunda, Danıştayda Başkanlık Kurulu, Yargıtayda ise Başkanlar Kurulu bir kısım işleri başka daireye verebilmektedir. Söz konusu yüksek mahkemelerin yıllardan bu yana gelen uygulamalarında, özellikle Yargıtay Başkanlar Kurulunca birçok dava, Yargıtay Kanununun 14 üncü maddesine göre görevlendirilen dairenin dışındaki başka bir daireye verilmiş olup, halen birçok iş, anılan Kanunda yazılanın aksine farklı dairelerce görülmekte ve karara bağlanmaktadır. Nitekim daireler arasındaki iş paylaşımının görev çerçevesinde olmadığı, işbölümü ilişkisinden kaynaklandığı Yargıtay tarafından da kabul edilmektedir. Yargıtay Ceza Genel Kurulunun konuya ilişkin 26/12/1988 tarihli ve E. 1988/325, K. 1988/566 sayılı

ilâmında "...Yargıtay daireleri arasındaki ilişki görev değil bir işbölümü ilişkisidir. Gerçekte de daireler arasındaki ilişki teknik anlamda bir görev ilişkisi olsaydı, Yargıtay Başkanlar Kurulu, takvim yılı başında toplanıp bir bölüm işleri başka daireye verme yetkisine sahip kılınmazdı. Çünkü mahkemelerin görevi ancak yasayla düzenlenir." ifadelerine yer verilmektedir. Bu görüş, doktrin tarafından da kabul edilmektedir (Prof. Dr. İlhan Postacıoğlu, Medeni Usul Hukuku Dersleri, 6. Bası, s. 98; Prof. Dr. Baki Kuru, Medeni Yargılama Hukuku, 1979, Cilt 1, s. 61).

Bu nedenle, Tasarıyla, sistem sadeleştirilerek, dairelerin görevlerinin kanunlarda ayrıntılı şekilde düzenlenmesi yerine, bu görevleri belirleme yetkisi, uyulacak ilkeler kanunda belirtmek suretiyle, Danıştayda Genel Kurula, Yargıtayda ise Büyük Genel Kurula verilmektedir.

Hazırlanan Tasarıyla, yüksek yargı organlarının önünde bekleyen dosyaların bir an önce bitirilmesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi nezdinde "makul süre" aşıldığı gerekçesiyle ülkemizin mahkûm olmasının önüne geçilmesi ve toplumda kaybolmakta olan yargıya güvenin yeniden sağlanması suretiyle, adalet duygusunun temini ve toplumsal huzurun sağlanması amaçlanmaktadır.

Bilindiği üzere; 12/1/2011 tarihli ve 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 46 ve devamı maddelerinde hâkimlerin hukukî sorumluluğuna ilişkin yeni bir sistem benimsenmiştir. Buna göre hâkimlerin yargısal faaliyetlerinden kaynaklanan zararlardan dolayı ancak Devlet aleyhine tazminat davası açılabilir. Söz konusu Kanun 1/10/2011 tarihinde yürürlüğe girecektir. Diğer yandan, bu düzenleme sadece hâkimler ile yüksek mahkemelerin başkan ve üyelerini kapsamaktadır. 6100 sayılı Kanunun hâkimlerin hukuki sorumluluğuna ilişkin sisteminin hemen uygulamaya geçirilmesi ve yüksek mahkemelerin başkan ve üyeleri ile savcılarının ve müfettişlerin kapsama alınması, eksik kalan ve uygulamada sorun oluşturan hususların düzenlenmesi amacıyla 1086 sayılı Kanunda değişiklik yapılmakta ve 2802 sayılı Hâkimler ve Savcılar Kanununa madde eklenmektedir. Yapılan düzenleme, İtalya, Fransa, Belçika, Almanya ve İsviçre'deki gelişmeler ile hâkimlerin hukukî sorumluluğuna dair uluslararası belgelerde yer alan tavsiyelere de uygundur.

Diğer taraftan, Adalet Bakanlığına bağlı resmî bilirkişilik kurumu olan Adli Tıp Kurumu, İstanbul merkezli, 8 grup başkanlığı, 56 şube müdürlüğü ve toplam 1190 personel ile ülke geneline hizmet veren ve mevcut yapı ve kadrosuyla adaletin tecellisi için yargı mercilerine yardımcı olan bir kurumdur. Ülkenin her yerindeki yargı mercilerinden Adli Tıp Kurumuna iş gönderilmektedir ve bu sebeple Kurumun iş yükü çok ağırdır. Buna bağlı olarak raporlama süreleri ve dolayısıyla mahkemelerdeki yargılama süreleri uzamaktadır. 2009 yılında Devlet Denetleme Kurulu tarafından denetlenen Kurum hakkında 1/7/2010 tarihli ve 2010/12 sayılı Rapor düzenlenmiştir. Tasarıyla, anılan Rapordaki tespit, öneri ve eleştiriler dikkate alınmak suretiyle Kurumun personel yapısında verimliliği artıracak, raporlama süreçlerini hızlandıracak ve daha nitelikli personelin Kurumda istihdamını sağlayacak düzenlemeler yapılmaktadır. Yine, Tasarıyla aynı sahada çalışan diğer kurumlardaki personelin özlük hakları dikkate alınarak Adli Tıp Kurumu personelinin özlük haklarının iyileştirilmesi ve Kurum içi ve kurumlar arası çalışma barışının daha üst seviyelere çıkarılması da amaçlanmaktadır.

Tasarı, yukarıda belirtilen zorunluluk ve ihtiyaçları karşılamak amacıyla hazırlanmıştır.

MADDE GEREKÇELERİ

MADDE 1- Maddeyle, 2575 sayılı Danıştay Kanununun 13 üncü maddesinin (1) ve (2) numaralı fıkraları değiştirilerek, Danıştayda iki daire daha kurulmakta ve 13 olan daire sayısı 15'e çıkarılmaktadır. Bunun yanında, üye sayısının yeterli olması durumunda dairelerin iki heyet halinde çalışılabilmesinin yasal alt yapısı oluşturulmakta ve bu durumda oluşan ikinci heyete daire başkanın görevlendireceği üyenin başkanlık etmesi hükmüne bağlanmaktadır.

MADDE 2- Maddeyle, idarî ve vergi dava daireleri kurullarının çalışma sistemi yeniden düzenlenmiştir. Bu sistemde dairelerdeki başkan veya tüm üyelerin kurullarda görev yapması sağlanarak kararlara katkı vermeleri amaçlanmaktadır. 17 nci maddenin mevcut hâlinde kurullarda görev yapacak üyeler dönüşümlü şekilde belirlenmekte, ancak bu üyeler ikişer yıllık süreyle tespit edilmektedir. Bu yapı dairelerde bulunan ancak kurulda görev yapmayan üyelerin kurullarda tartışılan gündemden iki yıl süreyle uzak kalmalarına yol açmaktadır. Bu düşünceden hareketle, idarî ve vergi dava daireleri kurullarının, üyelerin tamamının katılımına olanak sağlayacak şekilde oluşması öngörülmektedir.

MADDE 3- Maddeyle, Danıştay Kanununun 26 ncı maddesinin birinci fıkrasında değişiklik yapılarak, yeni kurulan iki daire bu fıkra da sayılmaktadır. Maddeye yapılan ilaveyle kurulan Ondördüncü ve Onbeşinci dairelerin idarî uyuşmazlıklara ve davalara bakmaları öngörülmektedir.

MADDE 4- Maddeyle, 2575 sayılı Kanunun 27 nci maddesi başlığı ile birlikte değiştirilerek, Başkanlık Kuruluna, Danıştay dava daireleri arasındaki işbölümü karar tasarısını hazırlama yetkisi verilmektedir. Ayrıca, dairelerden birinin yıl içinde gelen işlerinin normal çalışma ile karşılanamayacak oranda artması ve daireler arasında iş bakımından bir dengesizlik meydana gelmesi halinde de Başkanlık Kurulunca işbölümü karar tasarısı hazırlanacaktır. Hazırlanan işbölümü karar tasarısının, toplantı gününden yedi gün önce ilan edilmek kaydıyla Genel Kurulun onayına sunulacağı, Genel Kurulun, işbölümü karar tasarısını aynen onaylayabileceği gibi üye tam sayısının en az üçte birinin teklifi üzerine değiştirerek de onaylayabileceği hususları düzenlenmektedir.

MADDE 5- Maddeyle, Adli Tıp Kurumunun başkan yardımcısı sayısı 2'den 5'e yükseltilmektedir. Adli Tıp Kurumunca yerine getirilen hizmetlerin önemi ve yargısal faaliyetlere katkısı dikkate alındığında, bu hizmetlerin aktif, etkin ve hızlı bir şekilde yerine getirilmesinin büyük önem taşıdığına şüphe yoktur. Kurum, ülke geneline dağılmış hizmet birimlerinde çok sayıda iş ve işlemi bin civarında personel ile yerine getirmektedir. Bu yapıyı idare etmek ve nitelik itibarıyla çok önemli hizmetlerin aktif, etkin ve hızlı bir şekilde yürütülmesini temin etmek için 2 başkan yardımcısı yetersiz kalmaktadır. Bu sebeple başkan yardımcısı sayısının 5'e çıkarılması gerekmiştir. Mevcut yapıda başkan yardımcılarının biri adli tıp uzmanı iken, maddede yapılan değişiklikle 5 başkan yardımcısının 2'sinin adli tıp uzmanı olması öngörülmektedir. Zira hizmetin niteliği ve kapsamı bu değişikliği zorunlu kılmaktadır.

Ayrıca, Devlet Denetleme Kurulunun 1/7/2010 tarihli ve 2010/12 sayılı Raporunda yer alan, Kurumun ihtiyaçlarının karşılanması ve hizmetin sağlıklı bir biçimde yürütülebilmesi amacıyla mevcut başkan yardımcısı sayısının artırılması yönündeki tavsiyesine de uyulmuştur.

MADDE 6- Maddeyle, Adli Tıp Kurumunun döner sermayesinden yapılacak bir kısım ödemelerde oranlar arttırılmakta ve ikinci görevle Kurumda çalışanların döner sermaye ödemelerinden yararlanması imkânı getirilmektedir.

Kamuoyunda "Tam Gün Yasası" olarak bilinen 21/1/2010 tarihli ve 5947 sayılı Üniversite ve Sağlık Personelinin Tam Gün Çalışmasına ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunla getirilen düzenleme ile Sağlık Bakanlığı bünyesinde görevli personele yapılan döner sermaye ödemelerine ilişkin oranlar yükseltilmiş, ancak Adli Tıp Kurumu personeli bu Kanunun kapsamı dışında bırakılmıştır. Bu sebeple Adli Tıp Kurumu personelinin ekonomik imkânları, benzer sahada çalışan ve emsal olarak gösterilen kurum personeline göre zayıflamış bulunmaktadır. Dolayısıyla 2659 sayılı Kanunun 30 uncu maddesindeki döner sermaye ödemelerine ilişkin bir kısım oranlar "tam gün yasaı" olarak bilinen 5947 sayılı Kanuna paralel olarak artırılmaktadır.

Devlet Denetleme Kurulu raporunda da, hizmetin niteliği gereği, emsal olarak görülen kurumların personeline yapılan döner sermaye ödeme tutarlarının da aşılabileceği belirtilmiş ve bu konuda düzenleme yapılması tavsiye edilmiştir. Bu rapordaki tespit ve tavsiye ile hizmetin gereği ve çalışma barışı dikkate alınarak yeniden düzenleme yapılmaktadır.

Öte yandan, ikinci görevli olarak Kurumda çalışanların, Kurum döner sermayesinden yararlanamayacaklarına ilişkin hüküm değiştirilmektedir. Bu şekilde çalışanlara ikinci görev aylığı ödenmesinden vazgeçilmektedir. Ancak hizmet gerekleri, çalışma barışının temini ve Adli Tıp Kurumunda çalışmanın cazip hale getirilmesi amacıyla ilgilinin ikinci görevli olarak Adli Tıp Kurumunda çalışması sebebiyle kendi kurumundan alamadığı döner sermaye ücretinin, Adli Tıp Kurumunda çalışılan gün esas alınmak suretiyle Adli Tıp Kurumu tarafından ödenmesi hükme bağlanmaktadır. Bu ödemede ilgilinin kendi kurumundan alacağı döner sermaye tavan oranı, üst sınır olarak kabul edilmektedir.

MADDE 7- Maddeyle, Yargıtay Kanununun 5 inci maddesinde değişiklik yapılarak Yargıtayda hukuk dairelerinin sayısı 23'e, ceza dairelerinin sayısı ise 15'e çıkarılmaktadır. Dosyaların ceza dairelerinde inceleme sırası bekleme sürelerinin çok uzun olması, hatta yoğunluk sebebiyle temyiz incelemesi zamanında yapılamayan önemli sayıda dosyanın zamanaşımına uğraması gibi olgular esas alınarak, kurulması öngörülen toplam 6 daireden 4'ünün ceza dairesi olması benimsenmiştir.

MADDE 8- Maddeyle, Yargıtay Kanununun 14 üncü maddesi değiştirilerek, Başkanlar Kuruluna daireler arasındaki işbölümü karar tasarısını hazırlama yetkisi verilmektedir. Hazırlanan işbölümü karar tasarısının, toplantı gününden yedi gün önce ilan edilmek kaydıyla Büyük Genel Kurulun onayına sunulacağı, Büyük Genel Kurulun, işbölümü karar tasarısını aynen onaylayabileceği gibi üye tam sayısının en az üçte birinin teklifi üzerine değiştirerek de onaylayabileceği hüküm altına alınmaktadır. Bu iş için toplanan Yargıtay Büyük Genel Kuruluna Birinci Başkan, birinci başkanvekilleri, daire başkanları, üyeler ile Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcivekilinin katılabileceği, toplantı yeter sayısının üye tam sayısının salt çoğunluğu, karar yeter sayısının ise katılanların salt çoğunluğu olduğu, oylarda eşitlik halinde Başkanın bulunduğu tarafın çoğunluğu sağlamış sayılacağı kabul edilmektedir.

MADDE 9- Maddeyle, Yargıtay Kanununun 40 ıncı maddesinin birinci fıkrasında değişiklik yapılarak bir dairede yeterli üyenin bulunması halinde ikinci heyetin oluşturulabilmesi, ikinci heyete daire başkanının görevlendireceği üyenin başkanlık etmesi öngörülmektedir. Böylece, Yargıtayın bazı dairelerinde aşırı miktarda dosya bulunmasından kaynaklanan sorunların giderilerek, işlerin daha hızlı şekilde bitirilebilmesi amaçlanmaktadır.

MADDE 10- Tasarıyla, Danıştayda ve Yargıtayda yeni daireler kurulması ve Adli Tıp Kurumunda başkan yardımcılıkları ihdas edilmesi öngörüldüğünden, 190 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameye ekli cetvellerde değişiklik yapılmaktadır.

MADDE 11- Hâkimler, Anayasanın 138 inci, 139 uncu ve 140 ıncı maddeleri uyarınca, mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik teminatı esaslarına göre görev yaparlar. Mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlik teminatı genel olarak, hâkimin hiçbir etki ve baskı altında kalmadan, objektif kararlar verebilmesini sağlamaya dönük müesseselerdir.

Hâkimin bağımsızlığı ve tarafsızlığı ile bunların gerçekleştirilmesine yönelik teminatlar, hukuk devletinin bir gereği olmakla birlikte, hiçbir zaman hâkimlerin keyfî davranabilecekleri, istedikleri şekilde karar verebilecekleri ve bu kararlardan da sorumlu olmayacakları anlamına gelmemektedir.

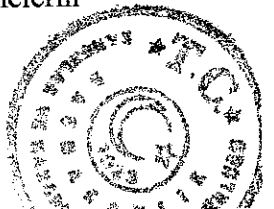
Öte yandan, millet adına yetki kullanılarak yapılan her faaliyetin, yargı denetimine açık olması, hukuk devleti olmanın da bir gereğidir. Hâkimler yargı yetkisini Türk Milleti adına kullanmaktadır. Bu sebeple hâkimlerin yargısal faaliyet yaptıkları sıradaki fiillerinden dolayı sorumluluk yolunun açık olması gerekir. Ancak, sorumluluk usul ve esaslarının çok dikkatli bir şekilde düzenlenmesi, hem keyfiliğin ve sorumsuzca tutum ve davranışların önüne geçilmesi ve hem de tutuk ve çekingen bir hâkim sınıfının oluşmasına yol açılmaması bakımından çok önemlidir. Aksi takdirde, yargının bağımsızlığı ve hâkimlik teminatının anlamı kalmaz.

Mevzuatımızda (HUMK. m. 573-576) sadece hukuk hâkimlerinin tazminat sorumluluğuna ilişkin olarak özel düzenleme yer almakta, buna karşılık, koruma tedbirleri nedeniyle tazminat istemini düzenleyen Ceza Muhakemesi Kanununun 141 ilâ 144 üncü maddelerindeki hükümler dışında ceza hâkimlerinin ve savcılarının tazminat sorumluluğuna ilişkin bir düzenleme bulunmamaktadır. Ancak, 25/3/1931 tarihli ve 1931/19 E. , 1931/35 K. sayılı Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararıyla, Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 573 üncü maddesinde sayılmayan ceza hâkimlerinin de bu madde kapsamında düşünülmesi gerektiği kabul edilmiş ve uygulama bu şekilde gelişmiştir. Keza, Yargıtay içtihatlarıyla, savcılar hakkında kanunî bir düzenleme bulunmaması ve onların hâkim olarak kabul edilemeyecekleri gerekçe gösterilerek, savcılar hakkındaki tazminat davalarının Borçlar Kanunu genel hükümlerine göre açılabilmesi kabul edilmiştir. Aynı durum müfettişler açısından da söz konusudur.

Öte yandan, Yargıtay Hukuk Genel Kurulu, 14/1/1976 tarihli ve 5/4 sayılı Kararıyla, Yargıtay başkan ve üyelerine karşı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 573 ve devamı maddeleri hükümleri uyarınca, Yüce Divanda cezai mahkumiyetlerine karar verilmedikçe, doğrudan tazminat davası açılmayacağına hükmetmiş ve daha sonraki Hukuk Genel Kurulu kararlarıyla uygulama bu şekilde devam etmiştir.

Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 573 ilâ 576 ncı maddeleri uyarınca dava doğrudan hâkim aleyhine açılmakta, davanın açılması için davaya konu eylemin dayanağı olan davanın sonucunun beklenmesi gerekmemektedir. Buna karşılık, Ceza Muhakemesi Kanununun 141 ilâ 144 üncü maddeleri uyarınca, dava Devlet aleyhine açılmakta, ayrıca dava açılabilmesi için davaya konu eylemin dayanağı olan karar veya hükmün kesinleşmesi gerekmektedir.

Bilindiği üzere; 12/1/2011 tarihli ve 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 46 ve devamı maddelerinde hâkimlerin hukukî sorumluluğuna ilişkin yeni bir sistem benimsenmiştir. Buna göre hâkimlerin yargısal faaliyetlerinden kaynaklanan zararlardan dolayı ancak Devlet aleyhine tazminat davası açılabilir. Söz konusu Kanun 1/10/2011 tarihinde yürürlüğe girecektir. Diğer yandan, bu düzenleme sadece hâkimler ile yüksek mahkemelerin başkan ve üyelerini kapsamaktadır. 6100 sayılı Kanunun hâkimlerin hukuki sorumluluğuna ilişkin sisteminin hemen uygulamaya geçirilmesi ve yüksek mahkemelerin

başkan ve üyeleri ile savcılarının ve müfettişlerin kapsama alınması, eksik kalan ve uygulamada sorun oluşturan hususların düzenlenmesi amacıyla 24/2/1983 tarihli ve 2802 sayılı Kanuna 93 üncü maddeden sonra gelmek üzere 93/A maddesi eklenmektedir. Yapılan düzenleme, İtalya, Fransa, Belçika, Almanya ve İsviçre'deki gelişmeler ile hâkimlerin hukukî sorumluluğuna dair uluslararası belgelerde yer alan tavsiyelere de uygundur.

Maddeyle genel olarak hâkimin sorumluluğu hususunda öncelikle Hâkimler ve Savcılar Kanununun 93/A maddesinde belirlenen kurallar uygulanacaktır. Bu çerçevede Devlet aleyhine tazminat davası açılabilmesi için öngörülen sürenin başlangıcı yönünden 93/A maddesinde belirlenen şartlara bakılacaktır. Bu maddede sorumluluk sebepleri ve yargılamanın hangi mahkemede yapılacağına dair hüküm bulunmadığından davanın konusu Ceza Muhakemesi Kanununun 141 inci ve devamı maddelerinde düzenlenen koruma tedbirlerine ilişkin ise Ceza Muhakemesi Kanununa; şayet bunların dışında bir sorumluluk sebebine dayanılıyorsa 1086 sayılı Kanunun 573 üncü maddesinde sayılmış olan sebeplere bakılacaktır. Yine yargılamanın hangi mahkemede yapılacağı yönünden atıf yapılan ilgili kanunlara bakılacaktır.

Maddenin birinci fıkrasıyla, bir soruşturma, kovuşturma veya davayla ilgili olarak yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet veya verdikleri her türlü kararlar nedeniyle kişisel kusur, haksız fiil veya diğer sorumluluk sebeplerine dayanılarak da olsa hâkim veya savcı aleyhine tazminat davası açılmayacağı, tazminat davasının ancak Devlet aleyhine açılabileceği yoruma meydan vermeyecek açıklıkta hükme bağlanmaktadır.

Maddenin ikinci ve üçüncü fıkralarıyla, adli ve idari yargı mahkemelerinde görev yapan hâkim ve savcılarının işlem, faaliyet veya kararlarından dolayı Devlet aleyhine açılacak tazminat davasının bir yıllık sürede açılabileceği öngörülmüş ve bu sürenin ne zaman başlayacağı düzenlenmiştir. Burada öngörülen bir yıllık süre, "hak düşürücü" nitelikte olup, mahkemece re'sen nazara alınması gerekmektedir.

Maddenin dördüncü fıkrasıyla, Devletin, hangi hâllerde sorumlulara rücu edebileceği hükme bağlanmıştır. Buna göre, Devlet, ödediği tazminattan dolayı, tazminat davasına konu işlem, faaliyet veya kararla ilgili olarak görevinin gereklerine aykırı hareket etmek suretiyle görevini kötüye kullanmaktan mahkum olan hâkim ve savcıya rücu eder.

Maddenin beşinci fıkrasıyla, kanun yoluna başvurulması için miktar veya değere ilişkin olarak öngörülen sınırlamaların, Devlet aleyhine açılacak tazminat davaları ile Devletin sorumlulara karşı açacağı rücu davaları bakımından uygulanmayacağı açıkça hükme bağlanmaktadır.

Maddenin altıncı fıkrasıyla, hâkim ve savcılarının bir soruşturma, kovuşturma veya davayla ilgili olarak yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet veya verdikleri her türlü kararlar nedeniyle Devlet aleyhine açılacak tazminat davaları ile rücu davalarında bu madde hükümlerinin; bu maddede hüküm bulunmayan hallerde ise ilgisine göre Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu ile Ceza Muhakemesi Kanunu hükümlerinin uygulanacağı öngörülmüştür.

Maddenin yedinci fıkrasıyla, bu madde hükümlerinin; yüksek mahkemelerin başkan ve üyeleri ile Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcivekili ve Danıştay Başsavcısının bir soruşturma, kovuşturma veya davayla ilgili olarak yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet veya verdikleri her türlü kararlar nedeniyle açılacak tazminat davaları hakkında uygulanacağı gibi, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu müfettişleri ile adalet müfettişlerinin, yetkilerini kullanırken yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet ve verdikleri her türlü kararlar nedeniyle açılacak tazminat davaları hakkında da uygulanacağı açık bir şekilde öngörülmektedir.

MADDE 12- Asliye ticaret mahkemeleri çoğunlukla naip hâkim sistemi ile çalışmakta, sadece müzakere ve hüküm aşamasında topluca görev yapmaktadır. Ayrıca, ticaret hukukuyla doğrudan veya dolaylı olarak ilgisi bulunan mahkemelerin tümü tek hâkimli olarak çalışmaktadır. Örneğin, fikrî ve sınâî haklar mahkemesi, denizcilik ihtisas mahkemesi, tüketici mahkemesi tek hâkimlidir. Bugün asliye ticaret mahkemelerinin toplu mahkeme olarak çalışmasını haklı kılacak gerekçeler ortadan kalkmıştır. Şu anda asliye hukuk mahkemeleri tek hâkimli iken, onun kolu sayılan asliye ticaret mahkemesinin toplu mahkeme olarak kalması kendi içinde çelişkili bir durum yaratmaktadır. Kaldı ki, ülkemizin çok az yerinde, sadece büyük şehirlerle sınırlı olarak asliye ticaret mahkemeleri kurulmuştur. Bunun dışında ülkenin çok büyük bir kısmında tek hâkimli asliye hukuk mahkemeleri, aynı zamanda asliye ticaret mahkemesinin işlerine de bakmaktadır.

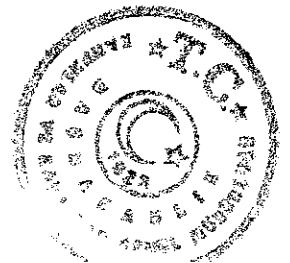
Ülkemizde hâkim açığının bulunduğu, bilhassa kıdemli ve tecrübeli hâkimlere ihtiyaç duyulduğu düşünüldüğünde, asliye ticaret mahkemelerinin tek hâkime indirilmesi ile bu konuda da ciddi bir kaynak oluşturulacaktır. Özellikle bölge adliye mahkemelerinin çalışmaya başlaması ile birlikte kıdemli ve tecrübeli hâkimlere duyulan ihtiyacın daha da artacağı düşünüldüğünde, bu konu özel bir önem kazanmaktadır. İstinaf kanun yoluyla birlikte, ilk derece mahkemesi kararları üç hâkimli bölge adliye mahkemesi denetimine açılacağından, asliye ticaret mahkemelerinin toplu mahkeme şeklinde çalışmasından vazgeçilmesi, önemli bir sakınca da doğurmayacaktır.

MADDE 13- Yargılama, bu faaliyeti yürüten hâkim ve savcıların çeşitli etkilere karşı teminat altına alınmasını zorunlu kılar. Koruma tedbirleri ve diğer yargılama faaliyetlerine dayalı tazminat davalarının doğrudan hâkim ve savcıya karşı açılması, adil yargılama ortamını yok eder. Bu itibarla söz konusu davalar, ancak devlete karşı açılabilir. Dünyadaki sistem, anayasal düzenimiz (Anayasa. m. 19, 40, 129), Ceza Muhakemesi Kanunu (m. 141 ilâ 144) ve 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 46 ve devamı maddelerinde öngörülen model de bu doğrultudadır.

1086 sayılı Kanunun 573 ilâ 576 ncı maddelerinde öngörülen “hâkimin şahsen sorumlu tutulması” ilkesi ilgililerce kötüye kullanılarak, hâkim hakkında ret sebepleri ihdas edilmesi kolaylaşmakta, bu yol, bazı davalarda hâkimi davadan çekinmeye zorlama aracı olarak kullanılabilmekte ve böylece mahkemelerin gereği gibi çalışmasına ve adaletin selamete dağıtılmasına engel olunmaktadır. Bu itibarla, hukuk devleti ilkesi ile de çeliştiği için artık terk edilen, yargısal faaliyetlerden doğan zararlar yönünden sadece hâkimin kişisel sorumluluğunu öngören bir anlayıştan ülkemizde de vazgeçilerek, bu sorumluluktan dolayı davanın Devlete karşı açılması, hem meydana gelebilecek tehlikeli ve zararlı durumun düzeltilip tamir edilmesi, hem de haksız davaların önlenmesi, ayrıca 6100 sayılı Kanunun 46 ncı maddesine paralellik sağlanması amacıyla, 1086 sayılı Kanunun 573 üncü maddesinde değişiklik yapılmaktadır.

Tasarıyla, Danıştay ve Yargıtay dairelerinin görevlerinin kanunla belirlenmesi sisteminden vazgeçilerek, bu görevlerin belirlenmesi yeni esaslara bağlanmaktadır. Bunun sonucu olarak, Danıştay Kanununun 26/A, 28 inci, 29 uncu, 30 uncu, 31 inci, 32 nci, 33 üncü, 34 üncü, 34/A, 34/B, 34/C ve 37 nci maddeleri ile Yargıtay Kanununun 17 nci maddesinin (1) numaralı fıkrasının (b) bendi ve 33 üncü maddesinin birinci fıkrası yürürlükten kaldırılmaktadır.

Öte yandan bu maddeyle, Hâkimler ve Savcılar Kanunu ile Ceza Muhakemesi Kanununda yapılan değişiklik ve yeni düzenlemeler nedeniyle hükümsüz hâle gelen 1086 sayılı Kanunun 575 ve 576 ncı maddeleri; 5235 sayılı Kanunun 33 üncü ve 36 ncı maddelerinin birinci fıkralarının (2) numaralı bentleri yürürlükten kaldırılmaktadır.

GEÇİCİ MADDE 1- Tasarıyla, Danıştay Kanununda ve Yargıtay Kanununda yapılan değişikliğin zorunlu bir sonucu olarak, maddeyle bu Kanuna göre kurulan dairelere ihdas edilen üye kadrolarına seçim yapılmasından ve dairelerde çalışacak üyelerin belirlenmesinden itibaren bir ay içinde Danıştayda Başkanlık Kurulunun, Yargıtayda ise Başkanlar Kurulunun toplanarak daireler arasındaki işbölümüne ilişkin karar tasarısını hazırlayarak maddede belirtilen Kurulların onayına sunması hükmüne bağlanmaktadır. Bu işbölümünün sonucuna göre daha önce başka dairenin görevinde olup da dairesi değişmesi gereken dosyaların ise mevcut halleriyle ilgili daireye gönderilmesi öngörülmektedir.

Yapılan düzenlemeyle, bu Kanunla Yargıtayda ihdas edilen üye kadrolarına seçim yapılmasından itibaren onbeş gün içinde Birinci Başkanlık Kurulunun yeniden belirleneceği, söz konusu Başkanlık Kuruluna dairelerin iş durumu ve ihtiyaçları göz önünde bulundurularak üyelerin hangi dairelerde görev yapacağını belirleme yetkisi verilmektedir.

GEÇİCİ MADDE 2- Maddenin birinci fıkrasında, Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 573 üncü maddesinin birinci fıkrasında yapılan düzenleme ile 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu hükümlerine paralellik sağlamak ve 6100 sayılı Kanunun 47 nci maddesinde öngörülen göreve ilişkin hükümler bakımından ara dönemde birliğin sağlanması amacıyla düzenleme yapılmaktadır.

Maddenin diğer fıkralarında, 2802 sayılı Kanuna eklenen 93/A maddesi hükmünün, bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihte; görülmekte olan davalar, kesinleşmemiş hükümler ile bu Kanunla temyiz veya karar düzeltme yolu açılan hükümlerden temyiz veya karar düzeltme süresi geçmeyenler bakımından da uygulanması öngörülmüştür. Buna bağlı olarak bazı intikal ve intibak hükümlerine yer verilmiştir.

GEÇİCİ MADDE 3- 5235 sayılı Kanunun 5 inci maddesi değiştirilerek asliye ticaret mahkemeleri tek hâkimli mahkemelere dönüştürüldüğünden, mahkeme yapısındaki değişiklik sürecinde yapılacak işlemleri belirlemek amacıyla bu geçici hüküm ihdas edilmektedir.

MADDE 14- Yürürlük maddesidir.

MADDE 15- Yürütme maddesidir.

BAZI KANUNLARDA DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR KANUN TASARISI

MADDE 1- 6/1/1982 tarihli ve 2575 sayılı Danıştay Kanununun 13 üncü maddesinin (1) ve (2) numaralı fıkraları aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“1. Danıştay; ondördü dava, biri idarî daire olmak üzere onbeş daireden oluşur.

2. Her dairede bir başkan ile yeteri kadar üye bulunur. Heyetler bir başkan ve dört üyenin katılmasıyla toplanır, salt çoğunluk ile karar verir. Sayının yeterli olması halinde iki heyet oluşturulabilir. Bu durumda ikinci heyete daire başkanının görevlendireceği üye başkanlık eder. Müzakereler gizli yapılır.”

MADDE 2- 2575 sayılı Kanunun 17 nci maddesinin (1) ve (3) numaralı fıkraları aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“1. İdari Dava Daireleri Kurulu, idari dava dairelerinin başkanları ile üyelerinden; Vergi Dava Daireleri Kurulu, vergi dava dairelerinin başkanları ile üyelerinden oluşur.”

“3. Toplantı ve görüşme yeter sayısı İdari Dava Daireleri Kurulu için otuzbir, Vergi Dava Daireleri Kurulu için ise onüçtür. İdari dava daireleri ile vergi dava dairelerinin ilk derece mahkemesi olarak verdikleri kararların temyiz veya itiraz yoluyla incelenmesinde ve iki dava dairesinin birlikte yapacağı toplantıda verilen kararların incelenmesinde, bu dairelerde karara katılmış olanlar idarî ve vergi dava daireleri kurullarında bulunamazlar.”

MADDE 3- 2575 sayılı Kanunun 26 ncı maddesinin birinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“İdari uyuşmazlıklar ve davalar; İkinci, Üçüncü, Dördüncü, Beşinci, Altıncı, Yedinci, Sekizinci, Dokuzuncu, Onuncu, Onbirinci, Onikinci, Onüçüncü, Ondördüncü ve Onbeşinci daireler ile idarî ve vergi dava daireleri kurullarında incelenir ve karara bağlanır.”

MADDE 4- 2575 sayılı Kanunun 27 nci maddesi başlığı ile birlikte aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Dava dairelerinin görevleri

MADDE 27- Dava dairelerinden Üçüncü, Dördüncü, Yedinci ve Dokuzuncu daireler vergi dava dairesi; diğer dava daireleri ise idarî dava dairesi olarak görev yapar.

İdarî dava daireleri ile vergi dava daireleri kendi aralarında işbölümü esasına göre çalışır. Özel kanunlarda başkaca hüküm bulunmadığı takdirde, dava daireleri arasındaki işbölümü karar tasarısı aşağıdaki esaslar uyarınca, Başkanlık Kurulu tarafından takvim yılı başında hazırlanır. Hazırlanan işbölümü karar tasarısı, toplantı tarihinden yedi gün önce ilân edilmek kaydıyla Genel Kurulun onayına sunulur. Genel Kurul, işbölümü karar tasarısını aynen onaylayabileceği gibi üye tam sayısının en az üçte birinin teklifi üzerine değiştirerek de onaylayabilir.

1. İptal davaları ve idarî sözleşmelerden doğan davalar yönünden, daireler arasındaki işbölümünün belirlenmesinde uyuşmazlığın kaynaklandığı mevzuat esas alınır.

2. Tam yargı davaları yönünden işbölümü;

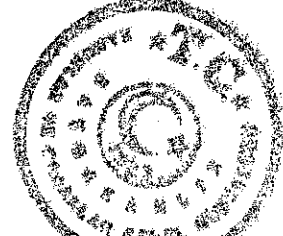
a) Zarara neden olan idarî işlemde doğan uyuşmazlığı çözmekle görevli daireye göre,

b) Zarar idarî eylemden kaynaklanmışsa hizmetin niteliğine göre,

belirlenir.

3. Vergi, resim, harç ve benzeri malî yükümlere ilişkin davalarda vergi dava daireleri arasındaki işbölümünün belirlenmesinde uyuşmazlığın kaynaklandığı mevzuat esas alınır.

4. Temyiz incelemesi yapmakla görevli daire, aynı konuda ilk derece mahkemesi olarak Danıştayda görülecek davalara bakmak ve olağanüstü kanun yolları incelemelerini de yapmakla görevlidir.

5. İdare mahkemeleri arasında görev ve yetkiye ilişkin uyuşmazlıklarda ve bağlantılı davalarda merci tayini, uyuşmazlığın esasını çözümlemekle görevli idarî dava dairesince yapılır.

6. Vergi mahkemeleri arasında görev ve yetkiye ilişkin uyuşmazlıklarda ve bağlantılı davalarda merci tayini, uyuşmazlığın esasını çözümlemekle görevli vergi dava dairesince yapılır.

7. İşbölümünde idarî ve vergi dava dairelerinden herhangi birinin görevinde olduğu belirlenmemiş davalara bakmak üzere birer idarî ve vergi dava dairesi görevlendirilir.

8. İşbölümünde aynı mevzuattan kaynaklanan uyuşmazlıkların birden fazla dairede çözümlenmesi konusunda farklı esaslar belirlenebilir.

Dairelerden birinin yıl içinde gelen işleri normal çalışma ile karşılanamayacak oranda artmış ve daireler arasında iş bakımından bir dengesizlik meydana gelmiş ise takvim yılı başında ikinci fıkrada belirlenen usule göre bir kısım işler başka daireye verilebilir.

Bu madde uyarınca alınan kararlar Resmî Gazetede yayımlanır ve yayımı izleyen aybaşından itibaren uygulanır.”

MADDE 5- 14/4/1982 tarihli ve 2659 sayılı Adli Tıp Kurumu Kanununun 4 üncü maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“MADDE 4- Adli Tıp Kurumu Başkanlığı, adli tıp uzmanı bir Başkan ve en az ikisi adli tıp uzmanı olmak üzere beş başkan yardımcısı ile hizmetin gerektirdiği yönetmelikte belirtilen birim ve müdürlüklerden oluşur.”

MADDE 6- 2659 sayılı Kanunun 30 uncu maddesinin birinci fıkrasının ikinci cümlesinde yer alan “personeler,” ibaresinden sonra gelmek üzere “unvanı, görevi,” ibareleri eklenmiş ve aynı maddenin ikinci ve dördüncü fıkraları aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Yapılacak ödeme, ilgili personelin bir ayda alacağı aylık (ek gösterge dâhil), yan ödeme ve her türlü tazminat (makam, temsil ve görev tazminatı hariç) toplamının;

- a) Adli Tıp Kurumu Başkanı için % 700’ünü,
 - b) Başkan yardımcıları için % 650’sini,
 - c) İhtisas kurulu başkanları için % 625’ini,
 - d) İhtisas kurulu üyeleri ile grup başkanları için % 600’ünü,
 - e) İhtisas dairesi başkanları, uzman tabip, tıpta uzmanlık mevzuatı hükümlerine göre uzman olanlar ile uzman dış tabipleri için % 550’sini,
 - f) Asistan tabip, pratisyen tabip ve dış tabipleri için % 500’ünü,
 - g) Alanında doktora derecesi almış olan mühendis, psikolog, biyolog, kimyager, fizikçi, pedagog, raportör, eczacı, antropolog, astronom ve sosyal hizmet uzmanları ile diğer uzman personel için % 250’sini,
 - h) Mühendis, psikolog, biyolog, kimyager, fizikçi, pedagog, raportör, eczacı, antropolog, astronom ve sosyal hizmet uzmanları için % 225’ini,
 - i) Hizmetin niteliği itibarıyla görevin zorluk ve risk derecesi yüksek olduğu başkanlar kurulu kararı ile belirlenen personel ile otopsi görevlileri için % 200’ünü,
 - j) Diğer personel için % 150’sini,
- geçemez.”

“İkinci görevli olarak çalışanlara, ikinci görev aylığı ödenmeksizin kadrolarının bulunduğu kurumlardaki döner sermaye işletmelerinden yapılan ödemenin yanı sıra, çalıştıkları gün esas alınmak suretiyle Adli Tıp Kurumu döner sermayesinden ek ödeme yapılır. Ancak her iki kurum döner sermayesinden yapılacak ödeme, toplamda, kadrolarının bulunduğu kurumun döner sermaye tavan oranlarını geçemez.”

MADDE 7- 4/2/1983 tarihli ve 2797 sayılı Yargıtay Kanununun 5 inci maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“MADDE 5- Yargıtayda yirmiüç hukuk, onbeş ceza dairesi ve her dairede bir daire başkanı ile yeteri kadar üye bulunur.”

MADDE 8- 2797 sayılı Kanunun 14 üncü maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“MADDE 14- Hukuk daireleri ile ceza daireleri kendi aralarında işbölümü esasına göre çalışır. Özel kanunlarda başkaca hüküm bulunmadığı takdirde, dairelerin arasındaki işbölümü karar tasarısı aşağıdaki esaslar uyarınca, Başkanlar Kurulu tarafından takvim yılı başında hazırlanır. Hazırlanan işbölümü karar tasarısı, toplantı tarihinden yedi gün önce ilân edilmek kaydıyla Büyük Genel Kurulun onayına sunulur. Büyük Genel Kurul, işbölümü karar tasarısını aynen onaylayabileceği gibi üye tam sayısının en az üçte birinin teklifi üzerine değiştirerek de onaylayabilir. Bu iş için toplanan Yargıtay Büyük Genel Kuruluna Birinci Başkan, birinci başkanvekilleri, daire başkanları, üyeler ile Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcivekili katılabilir. Toplantı yeter sayısı üye tam sayısının salt çoğunluğu, karar yeter sayısı ise katılanların salt çoğunluğudur. Oylarda eşitlik halinde Başkanın bulunduğu taraf çoğunluğu sağlamış sayılır.

Hukuk dairelerinde;

a) Daireler arasındaki işbölümünün belirlenmesinde mahkeme kararındaki nitelendirme esas alınır,

b) Bir davadaki uyumsuzluk konusu, taraflar arasındaki hukukî ilişkinin aslına değil de bu ilişkiden doğan diğer isteklerle ilgili ise temyiz incelemesi asıl hukukî ilişkiye ait hüküm ve kararları incelemekle görevli dairece yapılır,

c) Bir davada birden fazla hukuk dairesinin görevine giren uyumsuzluk söz konusu ise temyiz incelemesi uyumsuzluğu doğuran asıl hukukî ilişkiye ait hüküm ve kararları inceleyen dairece yapılır,

d) Bir davada uyumsuzluk konusu hukukî ilişki birden fazla dairenin görev alanına giren karma sözleşmeye yahut birden ziyade sözleşme türüne ayrı ayrı dayanıyorsa temyiz incelemesi bunlardan Borçlar Kanunundaki özel sözleşme türüne ilişkin davalara ait hüküm ve kararları incelemekle görevli dairece yapılır,

e) Bir sözleşme ile ilgili alacak ve tazminat davalarının temyiz incelemesini yapmakla görevli daire, bu sözleşme türüne ilişkin tespit davalarının temyiz incelemesini de yapmakla görevlidir,

f) Bir dava dosyasının incelenerek eksikliklerinin giderilmesinden sonra geri çevrilmesi için mahalline gönderilmesi veya duruşmasının olması o dosyanın görevli daireye gönderilmesine engel teşkil etmez,

g) Özel kanunlardan doğan ve ayın davası açılması imkânı bulunmayan durumlarda açılan tazminat davaları ile Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 186 ncı maddesi hükmünden yararlanılmak suretiyle tazminata dönüştürülen davalara ilişkin olarak verilen hüküm ve kararların temyiz incelemesi ayın uyumsuzluğunu inceleyecek dairece yapılır.

h) İşbölümünde hukuk dairelerinden herhangi birinin görevinde olduğu belirlenmemiş davalara bakmak üzere bir daire görevlendirilir.

Ceza Dairelerinde;

a) Daireler arasındaki işbölümünün belirlenmesinde dava açılan belgedeki nitelendirme esas alınır. Açıklama ile sevk maddelerinin uyumsuz olduğu durumlarda, açıklamaya itibar edilir,

b) Çeşitli suçlara ait davalarda, suçların en ağırını incelemeye yetkili olan daire görevlidir,

c) Temyiz davasına bakmakla görevli olan daire, Yargıtayın ilk derece mahkemesi olarak bakmakla görevli olduğu davalar ile olağanüstü kanun yollarına ilişkin davalara bakmakla da görevlidir,

d) Hüküm veren dairenin, Ceza Genel Kurulu kararına uymayarak kendi kararında direnmesi halinde Ceza Genel Kurulunca verilecek ikinci karar kesin olup, ilgili dairece uyulması zorunludur.

e) İşbölümünde ceza dairelerinden herhangi birinin görevinde olduğu belirlenmemiş davalara bakmak üzere bir daire görevlendirilir.

Dairelerden birinin yıl içinde gelen işleri normal çalışma ile karşılanamayacak oranda artmış ve daireler arasında iş bakımından bir dengesizlik meydana gelmiş ise takvim yılı başında birinci fıkrada belirlenen usule göre bir kısım işler başka daireye verilebilir.

Bu madde uyarınca alınan kararlar Resmî Gazetede yayımlanır ve yayımı izleyen aybaşından itibaren uygulanır.”

MADDE 9- 2797 sayılı Kanunun 40 ıncı maddesinin birinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Daireler heyet halinde çalışır, heyet bir başkan ve dört üyenin katılımıyla toplanır. Üye sayısının yeterli olması halinde iki heyet oluşturulabilir. Bu durumda ikinci heyete daire başkanının görevlendireceği üye başkanlık eder. Heyetler işi müzakere eder ve salt çoğunlukla karar verirler. Müzakereler gizli cereyan eder.”

MADDE 10- Danıştay Başkanlığı, Yargıtay Başkanlığı ve Adli Tıp Kurumu teşkilatlarında kullanılmak üzere ekli (1), (2), (3), (4) ve (5) sayılı listelerde yer alan kadrolar ihdas edilerek, 13/12/1983 tarihli ve 190 sayılı Genel Kadro ve Usulü Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamenin eki (I) ve (II) sayılı cetvellerin ilgili bölümlerine eklenmiştir.

MADDE 11- 24/2/1983 tarihli ve 2802 sayılı Hâkimler ve Savcılar Kanununa 93 üncü maddeden sonra gelmek üzere aşağıdaki 93/A maddesi eklenmiştir.

“Tazminat davaları

Madde 93/A – Hâkim ve savcılarının bir soruşturma, kovuşturma veya davayla ilgili olarak yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet veya verdikleri her türlü kararlar nedeniyle:

a) Ancak Devlet aleyhine tazminat davası açılabilir.

b) Kişisel kusur, haksız fiil veya diğer sorumluluk sebeplerine dayanılarak da olsa hâkim veya savcı aleyhine tazminat davası açılmaz.

Devlet aleyhine açılacak tazminat davası ancak, dava konusu işlem, faaliyet veya kararın dayanağı olan;

a) Soruşturma sonucunda verilen kovuşturmaya yer olmadığına dair kararın veya kamu davası açılmış ise kovuşturma sonucunda verilen hükmün,

b) Dava sonunda verilen hükmün,

kesinleştiği tarihten itibaren bir yıl içinde açılabilir.

Kovuşturmaya yer olmadığına dair kararın veya hükmün kesinleşmesinden önce, hâkim veya savcının söz konusu işlem, faaliyet ya da kararıyla ilgili olarak görevinin gereklerine aykırı hareket etmek suretiyle görevini kötüye kullanmaktan mahkûmiyeti hâlinde ise tazminat davası bu hükmün kesinleşmesinden itibaren bir yıl içinde açılabilir.

Devlet, ödediği tazminattan dolayı, tazminat davasına konu işlem, faaliyet veya kararla ilgili olarak görevinin gereklerine aykırı hareket etmek suretiyle görevini kötüye kullanmaktan mahkum olan hâkim veya savcıya rücu eder.

Kanun yoluna başvurulması için miktar veya değere ilişkin olarak öngörülen sınırlamalar, hâkim ve savcılarının işlem, faaliyet veya kararlarına dayanılarak açılan her türlü tazminat ve rücu davalarında uygulanmaz.

Hâkim ve savcılarının bir soruşturma, kovuşturma veya davayla ilgili olarak yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet veya verdikleri her türlü kararlar nedeniyle Devlet aleyhine açılacak tazminat davaları ile rücu davalarında bu madde hükümleri; bu maddede hüküm bulunmayan hallerde ise ilgisine göre Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu ile Ceza Muhakemesi Kanunu hükümleri uygulanır.

Bu madde hükümleri;

a) Yüksek mahkemelerin başkanları, başkanvekilleri, daire başkanları ve üyeleri ile Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, Danıştay Başsavcısı ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcivekilinin bir soruşturma, kovuşturma veya davayla ilgili olarak yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet veya verdikleri her türlü kararlar,

b) Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu müfettişleri ile adalet müfettişlerinin, yetkilerini kullanırken yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet ve verdikleri her türlü kararlar, nedeniyle açılacak tazminat davaları hakkında da uygulanır.”

MADDE 12- 26/9/2004 tarihli ve 5235 sayılı Adli Yargı İlk Derece Mahkemeleri ile Bölge Adliye Mahkemelerinin Kuruluş, Görev ve Yetkileri Hakkında Kanunun 5 inci maddesinin ikinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiş ve üçüncü fıkrası yürürlükten kaldırılmıştır.

“Sulh hukuk, asliye hukuk ve asliye ticaret mahkemeleri tek hâkimlidir.”

MADDE 13- (1) a) 18/6/1927 tarihli ve 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 573 üncü maddesinin birinci fıkrasının birinci cümlesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Hâkimlerin yargılama faaliyetlerinden dolayı aşağıdaki sebeplere dayanılarak Devlet aleyhine tazminat davası açılabilir.”;

b) 2797 sayılı Kanunun 31 inci maddesinin üçüncü fıkrasında yer alan “en az üçte ikisinin” ibaresi “salt çoğunluğunun” şeklinde değiştirilmiştir.

(2) a) 1086 sayılı Kanunun 575 ve 576 ncı maddeleri,

b) 2575 sayılı Kanunun 10 uncu maddesinin (8) numaralı fıkrası, 26/A, 28 inci, 29 uncu, 30 uncu, 31 inci, 32 nci, 33 üncü, 34 üncü, 34/A, 34/B, 34/C ve 37 ncı maddeleri,

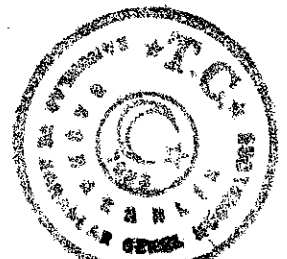
c) 2797 sayılı Kanunun 17 nci maddesinin (1) numaralı fıkrasının (b) bendi ve 33 üncü maddesinin birinci fıkrası,

ç) 5235 sayılı Kanunun 33 üncü maddesinin birinci fıkrasının (2) numaralı bendi ve 36 ncı maddesinin birinci fıkrasının (2) numaralı bendi, yürürlükten kaldırılmıştır.

GEÇİCİ MADDE 1- (1) Danıştay Başkanlık Kurulu ile Yargıtay Başkanlar Kurulu, bu Kanunla ihdas edilen üye kadrolarına seçim yapılmasından ve dairelerde çalışacak üyelerin belirlenmesinden itibaren bir ay içinde toplanarak daireler arasındaki işbölümüne ilişkin karar tasarisını hazırlar, Danıştayda Genel Kurulun ve Yargıtayda Büyük Genel Kurulun onayına sunar.

(2) Daha önce başka dairelerde görülmekte olup da dairesi değiştirilen dava dosyaları mevcut halleriyle ilgili daireye gönderilir.

(3) Bu Kanunla Yargıtayda ihdas edilen üye kadrolarına seçim yapılmasından itibaren onbeş gün içinde Birinci Başkanlık Kurulu yeniden belirlenir. Üyelerin hangi dairelerde görev yapacağını, dairelerin iş durumunu ve ihtiyaçlarını göz önünde tutarak, oluşturulan yeni Başkanlık Kurulu belirler.

GEÇİCİ MADDE 2- (1) 12/1/2011 tarihli ve 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu yürürlüğe girinceye kadar, Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 573 üncü maddesindeki sebeplere dayanılarak açılacak tazminat ve rücu davalarında;

a) Hâkimlerin bir soruşturma, kovuşturma veya davayla ilgili olarak yaptıkları işlem, yürüttükleri faaliyet veya verdikleri her türlü kararlar nedeniyle Devlet aleyhine açılan tazminat davası, Yargıtay ilgili hukuk dairesinde; Yargıtay Başkan ve üyeleri ile kanunen onlarla aynı konumda olanların fiil ve kararlarından dolayı Yargıtay Hukuk Genel Kurulunda açılır ve ilk derece mahkemesi sıfatıyla görülür. Yargıtay ilgili hukuk dairesinin tazminat davası sonucunda vermiş olduğu kararlara ilişkin temyiz incelemesi Yargıtay Hukuk Genel Kurulunca; bu Kurulun ilk derece mahkemesi sıfatıyla tazminat davası sonucunda vermiş olduğu kararlara ilişkin temyiz incelemesi ise Yargıtay Büyük Genel Kurulunca yapılır.

b) Devletin sorumlu hâkime karşı açacağı rücu davası, tazminat davasını karara bağlamış olan mahkemede görülür.

c) Bu davalar ilgili hâkime resen ihbar edilir.

(2) Hâkimler ve Savcılar Kanununa bu Kanunla eklenen 93/A maddesi ile Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun bu Kanunla değiştirilen 573 üncü maddesi hükümleri bu Kanun yürürlüğe girdiği tarihte;

a) Görülmekte olan davalar,

b) Kesinleşmemiş hükümler,

c) Bu Kanunla temyiz veya karar düzeltme yolu açılan hükümler açısından temyiz veya karar düzeltme süresi geçmeyenler,

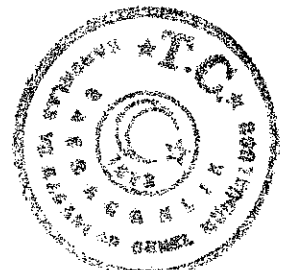
bakımından da uygulanır ve davaya Devlet aleyhine devam olunur.

(3) Bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarih itibarıyla temyiz veya karar düzeltme süresi geçmeyen hükümler için, bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren iki hafta içinde temyiz veya karar düzeltme yoluna başvurulabilir.

(4) Bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihten önce verilen ve miktar veya değeri itibarıyla temyiz veya karar düzeltme yoluna başvurulamayan hükümler için, bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihten itibaren iki hafta içinde temyiz veya karar düzeltme yoluna başvurulabilir. Bu fıkra uyarınca yapılan kanun yolu başvuruları üzerine verilen kararlar, tahsil edilmiş tazminat bedelinin geri istenmesi hakkını doğurmaz.

(5) Görevli mahkemede Devlet aleyhine devam olunacak davada, temyiz ve karar düzeltme incelemesinde ilk olarak Hâkimler ve Savcılar Kanununun 93/A maddesinde öngörülen dava şartlarının mevcut olup olmadığına bakılır.

GEÇİCİ MADDE 3- (1) Bu Kanunla, 5235 sayılı Kanunun 5 inci maddesinde yapılan değişikliğin yürürlüğe girmesinden itibaren altmış gün içinde Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından yetkilendirme veya tayin işlemleri yapılır ve bu mahkemelerin tek hâkimli olarak çalışmaya başlayacakları tarih belirlenerek Resmî Gazetede ilân edilir. Bu mahkemeler, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından belirlenen ve ilân edilen tarihe kadar heyet halinde çalışmaya devam eder.

(1) SAYILI LİSTE

KURUMU : DANIŞTAY BAŞKANLIĞI
TEŞKİLATI : MERKEZ

İHDAS EDİLEN KADROLARIN

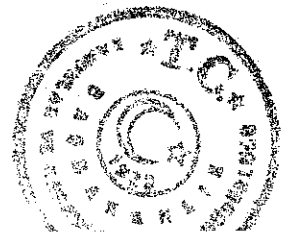
<u>Sınıfı</u>	<u>Unvanı</u>	<u>Kadro Derecesi</u>	<u>Kadro Adedi</u>	<u>Toplam</u>
GİH	Yazı İşleri Müdürü	3	1	1
GİH	Yazı İşleri Müdürü	5	1	1
GİH	Şef	6	8	8
GİH	Zabıt Kâtibi	12	9	9
GİH	Şoför	12	3	3
YH	Hizmetli	13	9	9
TOPLAM			31	31

(2) SAYILI LİSTE

KURUMU : DANIŞTAY BAŞKANLIĞI
TEŞKİLATI : MERKEZ

İHDAS EDİLEN KADROLARIN

<u>Sınıfı</u>	<u>Unvanı</u>	<u>Kadro Derecesi</u>	<u>Kadro Adedi</u>	<u>Toplam</u>
HS	Daire Başkanı	1	2	2
HS	Üye	1	59	59
HS	Savcı	5	4	4
HS	Tetkik Hâkimi	5	20	20
HS	Tetkik Hâkimi	6	10	10
TOPLAM			95	95

(3) SAYILI LİSTE

KURUMU : YARGITAY BAŞKANLIĞI
TEŞKİLATI : MERKEZ

İHDAS EDİLEN KADROLARIN

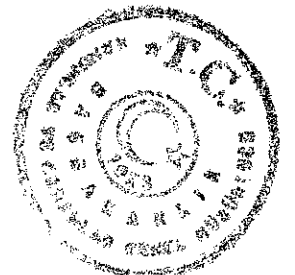
<u>Sınıfı</u>	<u>Unvanı</u>	<u>Kadro Derecesi</u>	<u>Kadro Adedi</u>	<u>Toplam</u>
GİH	Yazı İşleri Müdürü	1	3	3
GİH	Yazı İşleri Müdürü	2	3	3
GİH	Şef	4	12	12
GİH	Zabıt kâtibi	8	20	20
GİH	Zabıt kâtibi	9	20	20
GİH	Zabıt kâtibi	10	20	20
GİH	Zabıt kâtibi	11	20	20
GİH	Zabıt kâtibi	12	20	20
GİH	Zabıt kâtibi	13	28	28
GİH	Sekreter	12	24	24
GİH	Sekreter	13	24	24
GİH	Koruma ve Güvenlik Görevlisi	10	70	70
GİH	Şoför	13	6	6
YH	Mübaşir	10	6	6
YH	Hizmetli	13	50	50
YH	Hizmetli	14	50	50
YH	Garson	12	16	16
TOPLAM			392	392

(4) SAYILI LİSTE

KURUMU : YARGITAY BAŞKANLIĞI
TEŞKİLATI : MERKEZ

İHDAS EDİLEN KADROLARIN

<u>Sınıfı</u>	<u>Unvanı</u>	<u>Kadro Derecesi</u>	<u>Kadro Adedi</u>	<u>Toplam</u>
HS	Daire Başkanı	1	6	6
HS	Üye	1	131	131
TOPLAM			137	137

(5) SAYILI LİSTE

KURUMU : ADLÎ TIP KURUMU
TEŞKİLATI : MERKEZ

İHDAS EDİLEN KADROLARIN

<u>Sınıfı</u>	<u>Unvanı</u>	<u>Kadro Derecesi</u>	<u>Kadro Adedi</u>	<u>Toplam</u>
GIH	Başkan	1	3	3
	Yardımcısı		3	3
	TOPLAM		3	3

T.C.
BAŞBAKANLIK
KANUNLAR VE KARARLAR
GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

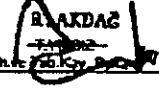
T/

MADDE 14- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 15- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

İki

RECEP TAYYİP ERDOĞAN
BAŞBAKAN

 C. ÇİÇEK Devlet Bşk. ve Başb. Yrd.	 A. BABACAN Devlet Bşk. ve Başb. Yrd.	A. BABACAN Devlet Bşk. ve Başb. Yrd.	MAYDIN Devlet Bakanı
 M. Z. ÇAĞLAYAN Devlet Bakanı	P. N. ÖZAK Devlet Bakanı	M. Z. ÇAĞLAYAN Devlet Bakanı	F. ÇELİK Devlet Bakanı
E. BAĞIŞ Devlet Bakanı	S. KAVAP Devlet Bakanı	C. YILMAZ Devlet Bakanı	S. ERGİN Adliye Bakanı
 M. H. EKER Maliye Bakanı V.	B. YILDIRIM İçişleri Bakanı V.	A. ÇAVUŞOĞLU Orman Bakanı	A. BABACAN Maliye Bakanı V.
N. GÜŞLÜOĞU Maliye Bakanı	 M. H. EKER Bayındırlık ve İskan Bakanı V.	 R. AKDAĞ Ulaştırma Bakanı	B. YILDIRIM Ulaştırma Bakanı
 M. H. EKER Tatvir ve Korumaya Bakanı	O. DİNÇER Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı	N. ERGÜN Sanayi ve Ticaret Bakanı	 R. AKDAĞ Enerji ve İklim Bakanı
E. GÜNEY Kültür ve Turizm Bakanı	V. BİROĞLU Çevre ve İklim Bakanı		

Dünya No.

101-

T.C.
BAŞBAKANLIK
KANUNLAR VE KARARLAR
GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

T/

MADDE 14- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 15- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

RECEP TAYYİP ERDOĞAN
BAŞBAKAN

C. ÇİÇEK Devlet Bak. ve Başk. Y. B.	<i>fax (+)</i> B. ARİNC Devlet Bak. ve Başk. Y. B.	A. BABACAN Devlet Bak. ve Başk. Y. B.	MAYDIN Devlet Bak.
<i>fax (+)</i> M. Z. ÇAĞLAYAN Devlet Bak.	F. N. ÖZAK Devlet Bak.	M. Z. ÇAĞLAYAN Devlet Bak.	F. ÇELİK Devlet Bak.
E. BAĞIŞ Devlet Bak.	<i>fax (+)</i> S. YILDIRIM Devlet Bak.	C. YILMAZ Devlet Bak.	B. ERGİN Devlet Bak.
<i>fax (+)</i> M. H. BEYER Devlet Bak.	<i>fax (+)</i> S. YILDIRIM Devlet Bak.	A. DAVUTOĞLU Devlet Bak.	A. BABACAN Devlet Bak.
N. CUBUKCU Devlet Bak.	<i>fax (+)</i> M. H. EKER Devlet Bak.	<i>fax (+)</i> M. H. EKER Devlet Bak.	<i>fax (+)</i> S. YILDIRIM Devlet Bak.
<i>fax (+)</i> M. H. EKER Devlet Bak.	D. DİNÇER Devlet Bak.	N. ERGÜN Devlet Bak.	<i>fax (+)</i> S. YILDIRIM Devlet Bak.
E. ÖNAY Devlet Bak.	V. ERDOĞLU Devlet Bak.		

Dersa No.

101-

T.C.
BAŞBAKANLIK
KANUNLAR VE KARARLAR
GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

T/

MADDE 14 - Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 15 - Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

15ki

RECEP TAYYIP ERDOĞAN
BAŞBAKAN

COŞKUN Devlet Bakanı ve Başbakan Yardırcısı <i>[Signature]</i>	BALINÇ Devlet Bakanı ve Başbakan Yardırcısı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı ve Başbakan Yardırcısı <i>[Signature]</i>	MAİYER Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>
K. BAKIR Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	P. KIZILKAYA Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	M. Ç. ÇELİK Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	Y. KILIÇ Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>
K. BAKIR Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	B. KANAL Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	B. YILMAZ Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>
K. BAKIR Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	K. K. K. K. K. Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>
K. BAKIR Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	K. K. K. K. K. Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>
K. BAKIR Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	K. K. K. K. K. Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>
K. BAKIR Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	K. K. K. K. K. Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>
K. BAKIR Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	K. K. K. K. K. Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>	A. BABACAN Devlet Bakanı <i>[Signature]</i>

Dava No.

101-

P. 002
P. 00290 312 4195497
TO 212493021-JAN-2011(FRI) 09:42
21-JAN-2011 09:56 FROM KKKM

21/01/2011 16:20

T.C.
BAŞBAKANLIK
KANUNLAR VE KARARLAR
GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

T/

MADDE 14- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 15- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

Eki

RECEP TAYYİP ERDOĞAN
BAŞBAKAN

COÇEK Devlet Bak. ve Başb. Yrd.	BARINÇ Devlet Bak. ve Başb. Yrd.	A. BABACAN Devlet Bak. ve Başb. Yrd.	MAYDIN Devlet Bakanı
H. KIZICI Devlet Bakanı	F.N.ÖZAK Devlet Bakanı	M.Z.ÇAĞLAYAN Devlet Bakanı	F.CELİK Devlet Bakanı
E.BAĞIS Devlet Bakanı	S.A.KAVAF Devlet Bakanı	C.YILMAZ Devlet Bakanı	S.ERCİN Adalet Bakanı
H. KIZICI Muh. Savunma Bakanı V.	B.YILDIRIM İçişleri Bakanı V.	A. BABACAN Maliye Bakanı V.	B.YILDIRIM Ulaştırma Bakanı
N.CUBUKCU Muh. Eğitim Bakanı	M.H. EKER Bayındırlık ve İskan Bakanı V.	M.ERDOĞAN Sanayi ve Ticaret Bakanı	M.ERDOĞAN En. ve Tab. Kay. Bakanı V.
M.H. EKER Tatm. ve Köylük. Bakanı	O.ÖZGÜR Çalışma ve Sosyal Güven. Bakanı		
E.ÖZKAN Kültür ve Turizm Bakanı	V.ERDOĞLU Çevre ve Orman Bakanı		

Dosya No.

101-

T. 1

MADDE 15- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

[illegible]

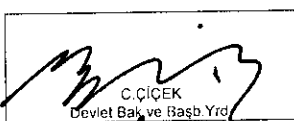
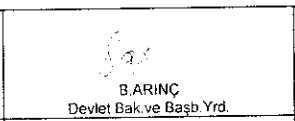
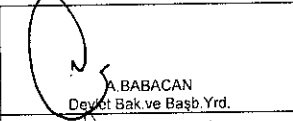
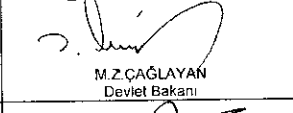
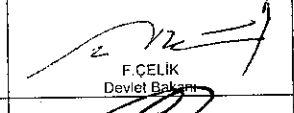
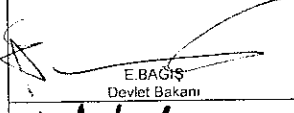
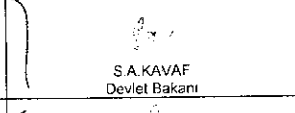
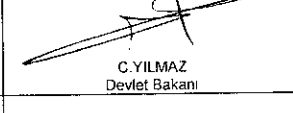
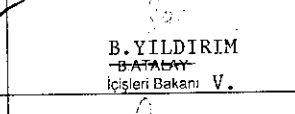
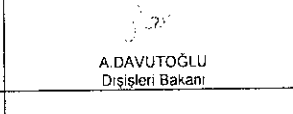
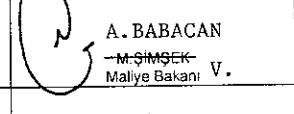
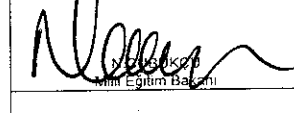
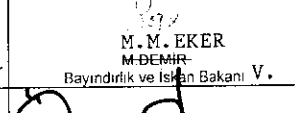
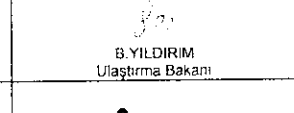
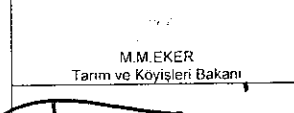
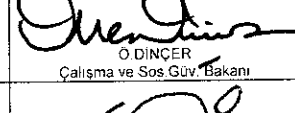
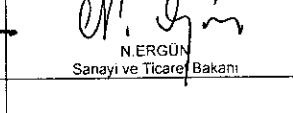
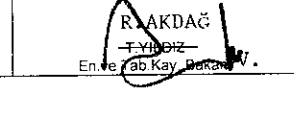
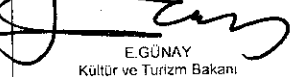
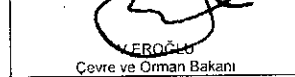
TV 192

MADDE 14- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 15- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

Eki

RECEP TAYYİP ERDOĞAN
BAŞBAKAN

 C. ÇİÇEK Devlet Bak. ve Başb. Yrd.	 B. ARINÇ Devlet Bak. ve Başb. Yrd.	 A. BABACAN Devlet Bak. ve Başb. Yrd.	 M. AYDIN Devlet Bakanı
 H. KIZICI Devlet Bakanı	 F. N. ÖZAK Devlet Bakanı	 M. Z. ÇAĞLAYAN Devlet Bakanı	 F. ÇELİK Devlet Bakanı
 E. BAĞIŞ Devlet Bakanı	 S. A. KAVAF Devlet Bakanı	 C. YILMAZ Devlet Bakanı	 S. ERGİN Adalet Bakanı
 H. KIZICI M. V. ÖZGÜL Milli Savunma Bakanı V.	 B. YILDIRIM B. YILDIRIM İçişleri Bakanı V.	 A. DAVUTOĞLU Dışişleri Bakanı	 A. BABACAN M. SİMSEK Maliye Bakanı V.
 M. M. EKER Milli Eğitim Bakanı	 M. M. EKER M. DEMİR Bayındırlık ve İşkan Bakanı V.	 R. AKDAĞ Sağlık Bakanı	 B. YILDIRIM Ulaştırma Bakanı
 M. M. EKER Tarım ve Köylüleri Bakanı	 O. DİNÇER Çalışma ve Sos. Güv. Bakanı	 N. ERGÜN Sanayi ve Ticaret Bakanı	 R. AKDAĞ T. YILDOZ En. ve Tab. Kay. Bakanı V.
 E. GÜNAY Kültür ve Turizm Bakanı	 K. ERÖĞLU Çevre ve Orman Bakanı		

Dosya No.

101-275

129